

Arrest

nr. 69 730 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger en van Armeense origine te zijn. U verklaart uw land te hebben verlaten omwille van volgende redenen.

U en uw zoon, V.D.(...) (O.V. 6.795.384), woonden samen in Erevan. Uw zoon werkte als taxichauffeur. In de winter van 2010 kreeg uw zoon een auto-ongeval. De andere betrokken persoon in dat ongeval was iemand die bij niet nader gekende autoriteiten werkt. De politie was op de hoogte van het ongeval. Uw zoon werd enkele dagen opgenomen in een ziekenhuis. Een paar dagen na het ongeval kwam uw zoon thuis. U zag dat hij geslagen was. Het voorhoofd van uw zoon was gehecht. Uw zoon werd bedreigd. Een kennis, S.G.(...), heeft u over het auto-ongeval van uw zoon verteld.

Nadat uw zoon uit het ziekenhuis werd ontslagen, verbleven u en uw zoon bij S.G.(...) in Aintap. Jullie verbleven er 2 maanden. U weet niet waar uw zoon hierna verbleef.

Meer dan 2 maanden voor uw vertrek uit uw land ging u uw uitkering halen in Masis. Daar werd u door 2 mannen in de wagen geduwd en u werd een hele dag meegenomen. U werd er geslagen. De mannen wilden een niet nader vermeld groot bedrag van u. 's Avonds werd u voor de deur van uw woning achtergelaten. De dokter kwam. Hierna werd u naar het dorp Marmarashen gebracht, waar u enkele maanden bij een ver familielid verbleef.

Na een tijdje keerde u terug naar uw woning. U zag dat uw woning volledig leeg was. Zonder medeweten van u of uw zoon is uw woning verkocht. U denkt dat de andere persoon die betrokken was bij het auto-ongeval van uw zoon, uw woning heeft verkocht. U weet niet hoe hij dat heeft kunnen doen.

Op 15 maart 2011 bent u samen met S.(...) van Armenië naar Moskou gevlogen. Vervolgens bent u alleen naar Frankrijk gevlogen waar u werd opgewacht door een vriendin van S.(...). Samen met haar bent u met de trein naar België gereisd. U verbleef 2 dagen in België vooraleer op 20 april 2011 een asielaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische asielinstanties. U vreest voor uw leven en dat van uw zoon. U heeft epilepsie en scheefgegroeide benen. Uw gezondheidstoestand is verergerd. Omwille van de slagen die u heeft gekregen in de auto, heeft u nu geheugenproblemen.

Uw zoon, V.D.(...) (O.V. 6.795.384), kreeg op 21 juni 2011 in het kader van de Dublinwetgeving een weigering van verblijf met bevel om het grondverbod te verlaten (bijlage 26quater) daar Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

U bent in het bezit van volgende documenten: een invaliditeitsbewijs, de geboorteakte van uw zoon, V.D.(...) (O.V. 6.795.384), en een vrijstelling betreffende de legerdienst van uw zoon.

B. Motivering

U werd in een auto geduwd en er geslagen omwille van het auto-ongeval waarin uw zoon betrokken was (CGVS, p. 16 & 17). Ten tijde van het ongeval was uw zoon aan het werk als taxichauffeur (CGVS, p. 14). Er dient echter opgemerkt te worden dat u geen enkel tastbaar bewijs heeft van de door u verklaarde problemen. Zo heeft u geen tastbaar bewijs van het auto-ongeval noch dat uw zoon überhaupt taxichauffeur was. Ook heeft u geen tastbaar bewijs betreffende de ziekenhuisopname van uw zoon na het auto-ongeval en betreffende het bezoek van de dokter aan u nadat u in een auto werd geduwd en geslagen. Voorts heeft u noch enig tastbaar bewijs neergelegd betreffende de eigendom van uw woning, noch betreffende de verkoop van uw woning. Aangezien kan verwacht worden dat u of uw zoon in het bezit zijn van dergelijke bewijsstukken en aangezien u nog contact heeft met uw zoon (CGVS, p. 5), kan redelijkerwijze verwacht worden dat u in de mogelijkheid bent dergelijke bewijsstukken neer te leggen. Echter, tot op heden heeft het Commissariaat-generaal niets ontvangen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas reeds ernstig aan.

Het is eveneens opmerkelijk dat u vaag blijft betreffende de problemen die uzelf verklaart te hebben gekend. Zo kunt u niet bij benadering vertellen wanneer u in een auto werd geduwd en geslagen (CGVS, p. 16). Voorst weet u niet hoe men uw woning zonder medeweten van u of uw zoon heeft kunnen verkopen noch wie er momenteel in uw huis woont (CGVS, p. 13). Deze ernstige tekortkomingen in uw verklaringen over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Ook dient opgemerkt te worden dat u zeer slecht op de hoogte bent van de omstandigheden van het auto-ongeval van uw zoon en de nasleep ervan. Zo weet u niet hoe dit ongeval is gebeurd (CGVS, p. 14). Ook weet u niet bij benadering wanneer het betreffende auto-ongeval heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 14). U weet enkel dat het in de winter was en dat het waarschijnlijk in januari 2011 was (CGVS, p. 14). Echter, in de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal die bij de Dienst Vreemdelingenzaken is ingevuld, stelt u dat het ongeval in november 2010 plaatsvond (vragenlijst DVZ, 3.5). Geconfronteerd met deze verklaring stelt u dat u het zich niet herinnert (CGVS, p. 14). Ook weet u niet waar het auto-ongeval plaatsvond (CGVS, p. 14). Voorts weet u niet hoeveel auto's in totaal er betrokken waren in het ongeval, noch weet u of er buiten uw zoon nog andere gewonden waren (CGVS, p. 14). Verder kent u de naam van de andere persoon die betrokken was bij het ongeval, niet (CGVS, p. 5). U weet enkel dat hij voor niet nader gekende autoriteiten werkt (CGVS, p. 6). Eveneens weet u niet in welk ziekenhuis uw zoon na het ongeval is opgenomen (CGVS, p. 14). Bovendien weet u niet hoeveel dagen uw zoon in het ziekenhuis heeft verbleven (CGVS, p. 14). Eveneens weet u enkel dat uw zoon klacht heeft ingediend, maar u weet niet waar (CGVS, p. 15). Voorts weet u niet of uw zoon zich nog geïnformeerd heeft naar het verloop van zijn klacht (CGVS, p. 15). Gezien het auto-ongeval de aanleiding was voor de door u verklaarde problemen en u na het ongeval nog 2 maanden met uw zoon bij Seroga heeft gewoond (CGVS, p. 3 & 17), kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich hieromtrent informeerde en op de hoogte hiervan bent. Vanuit een dergelijke onwetendheid kan immers verwacht worden dat u afdoende inspanningen levert om meer te weten te komen over de vervolgingsproblemen. Bovenstaande vaststelling geeft blijk van een desinteresse in de door u

verklaarde problemen hetgeen niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees relativeert, maar eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang brengt.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u uw vluchtroute van Armenië naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken. U verklaart van Armenië via Moskou naar Frankrijk te zijn gevlogen (CGVS, p. 10). U bent van Moskou naar Frankrijk gevlogen zonder paspoort (CGVS, p. 10). Deze verklaringen zijn compleet ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder paspoort van Moskou naar Frankrijk heeft gevlogen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Bovenstaande vaststelling brengt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uw loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt omwille van de slagen op uw hoofd (CGVS, p. 2, 3, 6, 13, 14, 15 & 16), zijn geenszins van die aard dat het de afwezigheid van objectieve bewijsstukken, noch de voormelde onwetendheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, noch uw gebrek aan interesse in de nasleep van uw problemen, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren. Het in uw administratief dossier aanwezige Belgische medisch attest meldt dat u laagbegaafd zou zijn. Er moet echter worden opgemerkt dat zelfs van een persoon die laagbegaafd is redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij in staat is voldoende duidelijke informatie te verstrekken betreffende de elementen die de kern van haar relaas uitmaken, hetgeen in casu niet het geval is.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw invaliditeitsbewijs toont aan dat u een invaliditeitsuitkering kreeg. Doch bevat dit document geen informatie betreffende de door u verklaarde vervolgings- of geheugenproblemen. De geboortakte van uw zoon en de vrijstelling betreffende de legerdienst van uw zoon bevatten informatie betreffende de identiteit van uw zoon. Doch bevatten deze documenten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande beslissing niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij geeft te kennen dat het voor haar niet mogelijk is om documenten voor te leggen die aantonen dat haar zoon een auto-ongeval heeft gehad of dat hij taxichauffeur was gezien zij thans geen contact meer heeft met haar zoon die na repatriëring ergens in Jerevan verblijft. Verder wijst verzoekster erop dat zij niet alleen lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom met geheugenverlies, maar dat er ook sprake is van een wezenlijke laagbegaafdheid. Deze medische toestand zou blijken uit het administratief dossier; met name uit de vragenlijst van bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het door haar neergelegde medisch attest. Haar zwak begaafdheid en geheugenverlies haalt zij ook aan ter verklaring van het feit dat zij niet op de hoogte was van al hetgeen anderen voor haar geregeld hebben.

2.2.1.1. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster aangebrachte asielrelaas. Deze beslissing is gesteund op de bevinding dat zij geen enkel begin van bewijs van de aangehaalde

problemen kon voorleggen, dat zij haar reisweg van Armenië naar België totaal niet aannemelijk kon maken en dat er talrijke leemten en vaagheden zijn vastgesteld omtrent essentiële punten van haar asielrelaas die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen.

2.2.1.2. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Verzoekster blijft hier echter in gebreke. Immers, haar uitleg in voorliggend verzoekschrift dat zij sinds de repatriëring van haar zoon, die momenteel ergens in Jerevan zou verblijven, geen contact meer heeft met hem, is niet meer dan een loutere bewering en neemt bovendien, zoals verweerder er terecht op wijst, niet weg dat in alle redelijkheid van verzoekster verwacht kan worden dat zij ernstige en volgehouden inspanningen onderneemt om haar zoon in Jerevan te contacteren -eventueel via familieleden, vrienden of andere personen, organisaties of instanties- met het oog op het bekomen van de nodige bewijsstukken ter staving van haar asielrelaas. Verzoekster blijft op dit vlak volkomen in gebreke.

2.2.1.3. Waar verzoekster de vele leemtes en vaagheden en de ongeloofwaardige reisroute tracht te verklaren door haar medische toestand, stelt de Raad vast dat zij geen enkel medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat zij, zoals zij beweert, lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom met geheugenverlies. Dit is niet meer dan een blote bewering, dewelke de Raad niet aanneemt ter verklaring van de talrijke onwetendheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, haar gebrek aan interesse in de nasleep van haar problemen of de ongeloofwaardige reisroute. Het enige medisch attest dat zij bijbrengt, meldt enkel dat zij laagbegaafd zou zijn. Doch, zoals in de bestreden beslissing terecht opgemerkt werd, kan zelfs van een persoon die laagbegaafd is redelijkerwijs verwacht worden dat zij in staat is voldoende duidelijke informatie te verstrekken betreffende de elementen die de kern van haar relaas uitmaken en de door haar voorgenomen reisweg, hetgeen *in casu*, zoals duidelijk blijkt uit de talrijke elementen die in de aangevochten beslissing vermeld staan, niet het geval is.

2.2.1.4. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Er werd evenmin onzorgvuldig gehandeld. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Verder blijkt dat de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratief dossier, op objectieve gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken.

Er werd aldus geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijst naar de door haar eerder aangehaalde feiten.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar haar asielrelaas. Aangezien dit relaas niet geloofwaardig is, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER